

Super-glue-girl søger blåt stempel

Det betyder både anerkendelse og flere engagementer, hvis Sofie Krog kan få tildelt statens såkaldte refusionsstøtte til sin dukkeforestilling

Dukketeater

Af RIKKE BERG

Uden for lokale Hist.3 på Virum Gymnasium venter en lille skare af skuespillere, scenografer og dukketeater-entusiaster på, at Sofie Krog skal åbne døren og byde velkommen til sin dukkeforestilling *Diva - Free Style Acting og Poem Bizarre* indhyllet i klassisk *Jack-In-The Box Comedy*.

»To minutter,« siger Sofie Krog, da hun et øjeblik stikker hovedet frem med døren på klem. Hun er klædt i en sort strikket bindetrøje, en lang sort nederdel og røde ballerinaske med sorte elastiksløjfer. Hun lukker døren for at justere teknikken en sidste gang.

Som dukkefører har hun sædvanligvis ansvaret for hele forestillingen - lige fra manuskript til dukker, scenografi, lys og lyd. Men i dag, hvor så meget er på spil hjælper en ven undtagelsesvist. Der småsnakkes ude på gangen - om andre forestillinger, om oversete talenter, om vejret - og så går døren op igen. Med små skridt bevæger den lille skare sig ind i mørket, føler sig forsigtigt frem og får sig placeret på rækkerne af tarvelige slidte træstole og borde.

Mørket slutter tæt. Spotten tændes. Og det runde dukketeater med bordeaux velour begynder lige så langsomt at dreje. Virum Gymnasiums grå gange med stabler af skoleborde med

stivnede, falmende tyggegummi-klatrer under bordpladerne og kedelige glasrammer med farvefotos fra årgang på årgang af skolekomedier er glemt.

Diva, rotte og klovne

Sofie Krogs forestilling handler om en smuk diva, som optræder på et gammelt cabaretteater. Men hun bliver forstyrret af en lille 'terror-rotte', som stjæler frugterne i hendes hat, og nogle klovne som stjæler hendes scene. Derudover er der en elegant behandlet hvid hånd, der optræder som scenetekniker.

Under forestillingen bliver der grinet flere gange, men efter det sidste klap, er der hurtigt opbrud. Det er umuligt at vide, om forestillingen mon vil få tildelt støtte eller ej.

Den såkaldte refusionsstøtte går ud på, at staten betaler halvdelen af kommunernes og amtskommunernes udgifter, når de køber teaterforestillinger, der ligesom Sofie Krogs dukketeater, bliver opført på skoler, i biblioteker og i børnehaver.

Refusionsstøtte betyder både flere engagementer, hjælp til profilering og en slags 'blåstempel'. Det er nemlig kun de professionelle opsøgende teatre, der får tildelt støtte.

Det er det 'blå stempel', der betyder allermost for Sofie Krog.

En gammel sok

»Det ville være en anerkendelse af, at jeg ikke bare er en amatør, der sidder og fedter,« siger hun efter den lille skare, som for størstedelen tilhører et teaterkyndigt udvalg under Kunststyrelsen kaldet Refusionsudvalget, har forladt lokalet. Det er det udvalg, som beslutter, hvilke opsøgende teatre, der skal tildeles støtte. Her sidder skuespillere og scenografer og instruktører.

Ud over Sofie Krog Teater er syv andre teatre mødt op på Virum gymnasium for at prøve at

få tildelt refusionsstøtte.

Egentlig begyndte det med dukkerne for to et halvt år siden, da Sofie Krog sad og nørklede med en gammel sok.

»Pludselig fik sokken en mund, øjne, en krop og så var jeg grebet,« fortæller hun.

På daværende tidpunkt havde hun ellers lavet performance, fysisk teater og klassisk teater i en årrække, men det droppede hun til fordel for dukkerne. Sofie Krog købte en skurvogn på Amager, indrettede bolig og værksted og tog fat.

Hendes første forestilling blev på Silkeborg Dukketeaterfestival, så fulgte en invitation til at optræde på festivalen La Strada i Østrig og således førte det ene engagement til det næste.

»Hver gang jeg tjente lidt penge investerede jeg i teknik, materialer og sidenhen også i visitkort, billeder, brevpapir og plakater,« fortæller Sofie Krog.

Det sidste halve år har hun arbejdet som dukkefører på en ny spillefilm med marionetdukker, *Strings*, som får premiere i efteråret 2004. Og med pengene herfra har hun fået hun mulighed for at udvide sit dukketeater yderligere med blandt andet en drejescene.

For Sofie Krog er arbejdet med dukkerne en lidenskab.

»Jeg kan sidde fra klokken 10 om morgenen til klokken seks om aftenen med mit modellervoks, latex og superglue, fordi jeg lige skal se om jeg kan få øjnene til at kigge lidt længere til højre.« Selv kalder sig en rigtig »super-glue-girl«.

Mere end en dukkefører

Sofie Krog har lært sig selv alt, hvad hun ved om dukker.

»Det handler blot om viljen til at blive ved, indtil det lykkes,« siger Sofie Krog.

Hun opfatter ikke sig selv som en almindelig dukkefører.

»Jeg er ikke en dukkefører, men en dukkefører, for jeg kan for-

SOFIE KROG - Opfatter ikke sig selv som en almindelig dukkefører. 'Jeg er ikke en dukkefører, men en dukkefører, for jeg kan forføre mine dukker til at gøre lige, hvad jeg vil - eller også er det omvendt' Foto: Søren Hartvig

føre mine dukker til at gøre lige, hvad jeg vil - eller også er det omvendt,« siger hun og smiler underfundigt.

Når hun en imellem har manglet gode råd, har hun selv opsøgt dem enten hos andre dukkeførere eller hos nogle, der vidste, hvad hun havde brug for at vide. For eksempel opsøgte hun engang en tandtekniker for at lære, hvordan gebisser bliver lavet. Hendes klovne skulle nemlig have rigtige tænder.

Og den frihed til selv at bestemme, hvad der skal laves, hvordan det skal laves, og hvornår det skal laves, betyder meget for Sofie Krog.

»Jeg er heller ikke bundet til at blive i Danmark - i princippet kan jeg pakke min bil og rejse verden rundt med mit dukketeater,« siger hun. Men indtil videre er Sofie Krogs ambition, at forlænge forestillingens spilletid fra 25 minutter til 40 minutter, fordi det giver flere og større engagementer. Derfor er hun lige nu ved at skrive

flere dukker og flere scener ind i manuskriptet om divaen.

Men det kræver lidt ombygning af dukketeatret, hvilket igen kræver omtanke, fordi det er en sindrig indretning, hvor alt skal kunne foregå stille, nemt og hurtigt. Sofie Krog har for eksempel fundet på at lime noget sandpapir fast, så hun ikke behøver at bruge to hænder for at tage den hvide handske - scenteknikeren - af.

Der skal også tænkes over, om det bliver for hårdt for hænderne at bevæge dukkerne.

»Jeg har en dukke, som er en rigtig charmetrold, men han er hård at arbejde med. Så her kom mine gamle klaverfingre til nytte igen.«

Sofie Krog tror, at det vil lykkes hende at få tildelt refusionsstøtte.

»Og skulle jeg ikke få den, så klarer jeg det nok alligevel,« siger hun og fortsætter:

»Min drøm er alligevel ikke at turnere rundt på skoler og biblioteker i en uendelighed. Jeg vil hellere optræde på festivaler, lave film, undervise, få mit eget fjern-

synsprogram eller mit helt eget teater.«

rbe@information.dk

■ Dette er den tredje artikel i en serie om unge, som forsøger at få et tilværelse som kunstnere. Tidligere artikler 11. og 25. feb.

GEBIS - Sofie Krog opsøgte engang en tandtekniker for at lære, hvordan gebisser bliver lavet. Hendes klovne skulle nemlig have rigtige tænder Foto: Søren Hartvig